

Panium – Nyolcas szám

A harmadik vonal áttekintése

Jeff Pippenger

2025-03-17

III. Szeleukosz Keraunosz rövid ideig uralkodott királyként Kr. e. 226-tól 223-ig, mielőtt meggyilkolták volna, vagy rejtélyes körülmények között meghalt volna. III. Szeleukosz volt III. Antiokhosz közvetlen elődje. A két testvér a tizedik vers „fiai” jelképezi, és 1989-ben Reagan és Busht képviselik.

Az ő fiai azonban felfingereltetnek, és nagy seregek sokaságát gyűjtik össze; és az egyik bizonyosan eljön, elárad, és átvonul; azután visszatér, és újra felfingereltetik, egészen az ő erősségéig. Dániel 11:10.

A tizedik vers a harmadik vonal, és az 1989-ben bekövetkező „vég idejét” jelképezi. Összekapcsolódik a tizenegyedik fejezet negyvenedik versével és Ézsaiás nyolcadik fejezetének nyolcadik versével. E három vers kapcsolata azonosítja, hogy a tizenegyedik vers a jelenlegi ukrajnai háborút jelképezi, ahol Putyin és Zelenszkij azok az ellenfelek, akiket a tizenegyedik versben bemutatott rafiai csata képvisel. A tizenkettedik vers az ukrajnai háború következményeit és Putyin sorsát azonosítja. A tizenharmadik verstől a tizenötödikig a paniumi csata.

A tizedik vers témája a „vég ideje”, és összhangban azokkal az elvekkkel, amelyek az igazság feltárásához kapcsolódnak a „vég idején”, e vers — noha csupán egyetlen vers — prófétai vonalak sokaságát jeleníti meg. A tizedik vers az elrejtett történet kezdetét jelöli, amelyet a negyvenedik vers mutat be; ez pedig a harmadik angyal mozgalmának és a száznegyvennégyezer elpecsételésének kezdetét jelzi.

Az igevers összekapcsolja a Leviticus huszonhatban szereplő hét időt, amint azt az Ézsaiás hetedik fejezetében kezdődő látomás azonosítja. Ez az összefüggés az istenség és az emberség egyesítését jelöli, ami az istenfélelem titkának bevégezése a hetedik trombita szólása idején, amely az iszlám harmadik jalkiáltása.

Az igevers 1989-et jelöli meg a vég idejeként, és a 3Mózes 26 hét idejével való összefüggés révén magában foglalja William Miller alapvető igazságát, valamint az 1863-as lázadást. Az igevers megindítja a negyvenedik vers rejtett történetét. Ennélfogva lényegi eleme annak a tudásnövekedésnek, amely 1989-ben, a vég idején érkezik el, és megkezdődik azon külső események prófétai szemléltetését, amelyek a negyvenedik vers rejtett történetét alkotják, és a hét idővel való kapcsolata által az 1989 és a vasárnaptörvény közötti történelem belső eseményeit is azonosítja.

A tízes szám a próba jelképe, és e versek kapcsolata Ézsaiás hetedik fejezetének látomásával a hangsúlyt az igazság megértésére helyezi.

Mert Szíria feje Damaszkusz, és Damaszkusz feje Recin; és hatvanöt esztendőn belül Efraim összetöretik, úgyhogy többé nem lesz nép. És Efraim feje Samária, és Samária feje Remáliának

fia. Ha nem hisztek, bizony meg nem maradtok. Ézsaiás 7:8, 9.

Nem szilárdultok meg, ha nem hiszitek, hogy a „fő” egy fővárost (Szamáriát és Damaszkuszt) és egy királyt (Recint és Remaljá fiát, Pekahot) jelképez. Ha nem értitek meg e három felcserélhető jelképet Ézsaiás nyolcadik fejezetének nyolcadik versével összefüggésben (amely ugyanaz a látomás, mint a hetedik fejezeté), akkor nem lesztek képesek azonosítani Putyint és Oroszországot mint a déli királyt a tizenegyedikről a tizenötödik versig.

Most azért íme, az Úr rájuk hozza a folyó vizeit, erőket és sokakat, tudniillik Asszíria királyát és minden dicsőségét; és feljön minden medrén, és túllép minden partján; És betör Júdába, elárasztja és átsap rajta, egészen a nyakig ér; és szárnyainak kiterjesztése betölti földednek szélességét, ó, Immánuel. Ézsaiás 8:7, 8.

A tizedik vers témája egy háromlépcsős megpróbáltatási folyamat, amely a vég idején kezdődik, és a kegyelmi idő lezárulásához vezet a vasárnapi törvénynél.

Ő pedig ezt mondta: Menj el, Dániel, mert e beszédek el vannak zárva és le vannak pecsételve a vég idejéig. Sokan megtisztulnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak; de a gonoszok gonoszul cselekszenek, és a gonoszok közül senki sem érti meg; az értelmesek azonban megértik. Dániel 12:9, 10.

„A vég idején” Dániel könyve „felnyitattik”, és megkezdődik egy háromlépcsős próbatételi folyamat, amelyet a „megtisztítatnak, megfehéřítetnek és megpróbáltatnak” kifejezés jelképez. A „bölcsek” értik ezt, a „gonoszok” pedig nem értik. Értetlenségük, miként a tíz szűzről szóló példázatban az olaj hiánya is, pusztulásukat okozza.

Népem elvész ismeret híján; mivel te elvetted az ismeretet, én is elvetlek téged, hogy ne légy papom; mivel elfeledkeztél Istened törvényéről, én is elfeledkezem gyermekeidről. Hóseás 4:6.

„Az én népem” szavak szövetségi népet jelentenek, és ez a szövetségi nép „ismeret hiánya” miatt elvettetik és elpusztul. Az Egyesült Államokban bevezetett vasárnaptörvény az a jelzőpont, ahol a dolgok vagy feledésbe merülnek, vagy emlékezetbe idéztetnek. E ponton az „Emlékezzél meg a szombatnapról” a jelenvaló igazság. Ott emlékeznek meg Tírus paráznájáról. Ott emlékezik meg Isten Babilon bűneiről a Jelenések könyvében.

És hallék más szózatot a mennyből, amely ezt mondta: Jöjjetek ki belőle, én népem, hogy ne legyetek részesei az ő bűneinek, és hogy ne kapjatok az ő csapásaiból. Mert az ő bűnei az égig hatottak, és Isten megemlékezett az ő hamisságairól. Fizessetek neki úgy, amint ő fizetett nektek, és kétszeresen adjatok neki az ő cselekedetei szerint: abban a pohárban, amelyet megtöltött, töltsetek neki kétszeresen. Jelenések 18:4–6.

Ott vágatnak ki a gyermekek, vagyis a laodíceai adventizmus prófétai utolsó nemzedéke. Ott nyilvánítják ki azok, akiket Dániel „gonoszoknak” nevez, hogy „elfelejtették” Isten törvényét, és Isten törvényének az a része, amelyet elfelejtettek, Isten prófétai szabályai vagy törvényei. Az összefüggés világosan az, hogy nélkülözik azt az „ismeretet”, amely megsokasodik, amikor Dániel könyve felnyitattik. Dániel a „bölcseket” állítja szembe a „gonoszokkal”, Jézus pedig az „okos szüzeket” a „bolond szüzekkel”. Ámós ugyanazt az osztályt „szép szüzekként” azonosítja, mint

olyanokat, akik képtelenek megtalálni a prófétai üzenetet, amelyet a kelet, az észak és a tengerek jelképeznek.

Íme, napok jönnek, ezt mondja az Úr Isten, amikor éhséget bocsátok e földre; nem kenyér után való éhséget, sem víz után való szomjúságot, hanem az Úr beszédeinek hallása után. És vándorolnak tengertől tengerig, és északtól fogva napkeletig futkosnak, hogy keressék az Úr beszédét, de nem találják meg. Azon a napon a szép szüzek és az ifjak elájulnak a szomjúságtól. Akik Samária bűnére esküsznek, és ezt mondják: Él a te istened, Dán! és: Él Beérseba útja! azok is elesnek, és többé fel nem kelnek. Ámós 8:11–14.

Az az üzenet, amelyet nem találnak, annak a helynek a jelképezi, ahol keresik, miközben „tengertől tengerig bolyonganak, és északtól fogva napkeletig”. Ámós azt mondja, hogy ezek a „szép szüzek” „éhségben” vannak az „Úr igéjének” hallása iránt, és hogy „azon a napon ide-oda futkosnak, hogy keressék az Úr igéjét, de nem találják meg”. Az az üzenet, amely a vég idején, 1989-ben feloldatott Dániel könyvéből a negyvenedik vers, valamint a tizenegyedik fejezet tizedik verse beteljesedéseként, a tizenegyedik fejezet utolsó két versében van összefoglalva.

De a keletről és észak felől jövő hírek megrettentik őt; ezért nagy haraggal vonul ki, hogy sokakat elpusztítson és teljesen megsemmisítsen. És felállítja palotája sátorait a tengerek között, a dicsőséges szent hegyen; mégis végére jut, és senki sem segít rajta. Dániel 11:44, 45.

A balga, tisztátalan és gonosz szüzek, akik nélkülözik az olajat; a kelet, az észak és a tengerek üzenete, akik elvetették az ismeretet, valamint Isten szövetségét és törvényét — ezekre Isten a vasárnapi törvény idején emlékezik meg. A tizediktől a tizenötödik versig három csata kerül bemutatásra. E három csatát három történetre különítem el, de együtt szemlélve egyetlen vonalat is alkotnak, mert a tizedik vers megnyitja a „vég idejét”, és ezért egy háromlépcsős próbatételi folyamatot indít el.

A tizedik vers kapcsolódik a 3Mózes 26 hét idejéhez, és ennél fogva az adventizmus, valamint William Miller munkájának alapjaihoz. A három lépés közül a második egy látási próba, amely akkor kezdődött, amikor a tizenegyedik vers világossága és az ukrajnai háború feltárult. A második próba vizuális jellegű, és egy olyan próbát jelképez, amely arra vonatkozik, képesek vagyunk-e felismerni a jelenlegi eseményeket Isten prófétai Igéjének világosságában. A harmadik próba a tizenötödik versben szereplő paneumi csata, ahol Simon Barjona neve Péterre változott, és ezáltal közvetlenül a kegyelemidőnek a tizenhatodik vers vasárnapi törvényénél történő lezárulása előtt megjelölte a száznegyvennégyezer elpecsételését.

Amikor szemügyre vesszük Antiochus Magnus megjelenését a három csata mindegyikében, amelyeket a tizedik, a tizenegyedik és a tizenötödik vers ábrázol, akkor a kilencedik verstől a tizenhatodikig terjedő szakasz történetében a bibliai prófécia hamis prófétájának felemelkedését és bukását is látjuk.

Az első a negyedik versig a sárkányhatalom felemelkedését és bukását azonosítják. A kilencedik és tizedik versek rendre 1798-at és 1989-et azonosítják, és ezáltal a kilencediktől a tizenhatodik versig a hamis próféta felemelkedését és bukását azonosítják. A negyvenedik a negyvenötödik versig a fenevad felemelkedését és bukását ábrázolják. A kilencedik és tizedik versek egyúttal

összhangban állnak a negyvenedik vers két „vég idejével” 1798-ban és 1989-ben.

White testvér világosan tudtunkra adja, hogy „a vég idejének” félreértése zavart okoz abban, hogy a próféciákat hová kell alkalmazni.

„Sokan ma, 1897-ben, ugyanazt teszik, mert nem szereztek tapasztalatot abban a próbaüzenetben, amelyet az első, a második és a harmadik angyal üzenete foglal magában. Vannak, akik az Írásokat kutatják annak bizonyítására, hogy ezek az üzenetek még mindig a jövőben vannak. Egybegyűjtik az üzenetek igaz voltának bizonyítékait, de elmulasztják, hogy megadják nekik a megfelelő helyet a prófétai történelemben. Ezért az ilyenek annak veszélyében vannak, hogy félrevezetik a népet az üzenetek elhelyezését illetően. Nem látják és nem értik a vég idejét, sem azt, hogy hová kell helyezniük az üzeneteket. Isten napja lopva közeledik, de a magukat bölcsnek és nagynak tartó emberek a „felsőbb oktatásról” fecsegnék, amelyről azt képzelik, hogy véges emberektől származik. Nem ismerik Krisztus eljövételének jeleit, sem a világ végének jeleit.” Sermons and Talks, 1. kötet, 290.

A tizedik vers témája a „vég ideje”, és a tizenegyedik fejezetben több „végidő” is azonosítva van. Ha a tizenegyedik fejezetben „nem látod és nem érted” a „végidőket”, nem fogod tudni, mikor kell „elhelyezni az üzeneteket”. Azt mondja: „vannak, akik kutatják az Írásokat”, és mint minden próféta esetében, szavai az utolsó napokhoz szólnak; ezért az utolsó napokban azok, akiket azonosít, olyan csoportot alkotnak, amely nem érti a vég idejét, s így ők egyúttal Ámós „szép szüzei” is, akik elesnek, és soha többé fel nem kelnek.

A tizenegyedik fejezet első versében Dárius és Círus együtt állnak, hogy az 1989-ben bekövetkező vég idejét jelöljék. Amikor Ptolemaiosz Kr. e. 246-ban Babilonba ment, és Egyiptomban fogságba vitte az északi királyt, ezzel viszont az 1798-as évet előképezve, amint azt a hetedikről a kilencedik versekig terjedő szakasz ábrázolja, az „a vég ideje” volt. A tizedik vers „a vég ideje” 1989-ben.

1798 az Izráel északi királysága ellen szóló, Kr. e. 723-ban kezdődött kétezer-ötszázhusz éves szétszórás vége. Ezerkétszázhatvan évvel később, 538-ban, a pápaság ezerkétszázhatvan évig uralkodott 1798-ig. 1798 „a vég ideje”, mert ez a hét időnek, valamint az ezerkétszázhatvan évnek, továbbá Dániel könyve tizenkettedik fejezete ezerkétszázkilencven évének is a vége. 1798 „a vég ideje”, és ezért 538 szintén „a vég ideje”. 538 annak az ezerkétszázhatvan évnek a vége, amely alatt a pogányság taposta Isten szentélyét és seregét, s amely megelőzte azt, hogy a pápaság ugyanazt a munkát ugyanannyi ideig végezze.

Az 538 a pápaság felhatalmazását jelképezi, és ekként ismét a pápaság felhatalmazását jelképezi a vasárnapi törvény idején. A vasárnapi törvény azonosítja a „vég idejét”. Ennélfogva a tizenhatodik vers, valamint az első, a hetedikről a kilencedikig terjedő versek és a tizedik vers egyaránt a „vég idejét” jelölik. Ezt az igazságot azoknak kell megérteniük, akik tudják, hová kell elhelyezni az üzeneteket. Pompeius teljesítette be a tizenhatodik verset, amikor elfoglalta Jeruzsálemet. Őt Julius Caesar, Augustus Caesar és Tiberius Caesar követte. Jézus születése a „vég ideje” volt, és Augustus Caesar idejében történt.

És ennek helyén egy adószedő támad a királyság dicsőségében; de néhány nap múlva elvész, nem haragban és nem csatában. Dániel 11:20.

A huszadik vers tovább gyarapítja a tizenegyedik fejezet „végidejének” felsorolását, miként Tiberius császár is, aki Krisztus keresztre feszítése idején uralkodott.

És ennek helyébe egy hitvány ember támad, akire nem ruházzák a királyi méltóság tisztességét; hanem alattomban jön be, és hízelkedésekkel szerzi meg az országot. És mint az áradatnak karjai, úgy elsodortatnak előle, és összetöretnek; sőt még a szövetség fedelme is. Dániel 11:21–22.

A keresztnak a prófétai hétnek a középpontjában áll, amelyet Krisztus azért jött, hogy sokakkal megerősítsen.

És egy hétre sokakkal megerősíti a szövetséget; és a hét közepén megszünteti a véresáldozatot és az ételáldozatot, és az utálatosságok elárastása miatt pusztává teszi azt, egészen a végpusztulásig; és ami elhatároltatott, a pusztítóra árad. Dániel 9:27.

A hét közepén kezdetet és véget látunk: az első ezerkétszázhatvan nap éppen ott ért véget, ahol a következő ezerkétszázhatvan nap elkezdődött. A hét egybeesik az északi királyság ellen kimondott hét szétszórati idővel, amely mind a pogányságot, mind a pápaságot jelképezte, amint eltávoztak a szentélyt és a sereget.

Ekkor hallottam, hogy egy szent beszélt, és egy másik szent ezt mondta annak a bizonyos szentnek, aki beszélt: Meddig tart a látomás a mindennapi áldozatról és a pusztító vétekről, hogy mind a szenthely, mind a sereg lábbal tapodtassék? Dániel 8:13.

Az 538-as év „a vég ideje”, és összhangban áll a kereszttel, amely szintén egy prófétai időszak vége. Az 538-as év és a keresztn két tanút szolgáltatt arra, hogy egy prófécia kezdetét és végét egyaránt prófétailag „a vég ideje” jelöli.

A huszonegyedik és huszonkettedik vers, a huszadik vers, a tizenhatodik vers, a tizedik vers, a hetedikről a kilencedikig terjedő versek, valamint az első vers mind a „vég idejét” jelölik. A huszonharmadik vers azonosítja azt a szövetséget, amelyet a makkabeus zsidók kötöttek a pogány Rómával Kr. e. 161 és 168 között. A Hasmóneus-dinasztia története első csatájuk kezdetétől egészen végükig, Jeruzsálem Kr. u. 70-ben bekövetkezett pusztulásáig, az Egyesült Államokban 1844-ben kezdődő hitehagyott protestantizmust jelképezi, amely egy időprófécia végét, és ennél fogva a „vég idejét” jelenti, és a vasárnapi törvénytől végződik, amelyet Kr. u. 70 jelképez.

A huszonharmadik vers egy „vég idejét” azonosít Kr. e. 167-ben, Modein csatájánál, valamint Kr. u. 70-ben is; ezek rendre 1844-et és a vasárnaptörvényt jelképezik. A huszonharmadik vers, a huszonegyedik és huszonkettedik versek, a huszadik vers, a tizenhatodik vers, a tizedik vers, a hetedikről a kilencedikig terjedő versek, valamint az első vers egyaránt mind a „vég idejét” jelölik.

A huszonegyedik vers azonosítja a pogány Róma háromszázhatvan éves felsőbbségét, ily módon mind az i. e. 31-ben lévő kezdetet, mind a 330-ban lévő befejezést mint „a végek idejét” jelölve meg. A huszonhetedik és a huszonkilencedik vers egyaránt azonosítja ennek az időszaknak mind a kezdetét, mind a végét, így a huszonegyedik vers, a huszonhetedik vers, a huszonkilencedik vers, a huszonharmadik vers, a huszonegyedik és huszonkettedik versek, a huszadik vers, a tizenhatodik

vers, a tizedik vers, a hetedikről a kilencedikig terjedő versek és az első vers mind „a vég idejét” jelölik meg.

A harmincegyedik vers 538-at jelöli meg, amikor felállítatott a pusztító utálatosság, a harminchatodik és a negyvenedik vers pedig 1798-at az „vég idejeként”. Az 538 a harmincegyedik versben és az 1798 a harminchatodik és negyvenedik versekben, továbbá a huszonhetedik és huszonkilencedik versek, a huszonnegyedik vers, a huszonharmadik vers, a huszonegyedik és huszonkettedik versek, a huszadik vers, a tizenhatodik vers, a tizedik vers, a hetedikről a kilencedikig terjedő versek és az első vers mind a „vég idejét” jelölik.

„A vég ideje” tizenhárom alkalommal kerül megjelölésre a negyvenegyedik vers előtt, amely a vasárnaptörvény és egy másik „vég ideje”, miként a negyvenötödik vers is, amikor a pápa segítség nélkül jut a végére. A „vég ideje” tizenöt alkalommal található meg a tizenegyedik fejezetben. A tizedik vers témája a „vég ideje”. Ez azokat az igazságokat jelképezi, amelyek felnyitnak a száznegyvennégyezer pecsételésének idején.

A következő cikkben folytatjuk.